DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 września Nr. 26 Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą zł 1,15. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał IV 1935 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

Poz. 577—z dnia 4 września 1935 r. w sprawie umorzenia gminom wiejskim i powiatowym związkom samorządowym pożyczek na budowę publicznych szkół powszechnych 853

OBWIESZCZENIA:

Poz. 578—Przewodniczącego Rady Spółdzielczej z dnia 13września 1935 r. w sprawie regulaminu Funduszu Specjalnego Rady Spółdzielczej 853

„ 579—Przewodniczącego Rady Spółdzielczej z dnia 13 września 1935 r. w sprawie zmiany regulaminu Komisyj Stałych Rady Spółdzielczej 854

„ 580—Urzędu Długów Państwa z dnia 3 września 1935 r. o umorzeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego w drodze losowania w czasie od 1 do 29 sierpnia 1935 r. 854

„ 581—Urzędu Długów Państwa w sprawie numerów obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III, na które padły wygrane w dniu 2 września 1935 r. 854

„ 582—Urzędu Długów Państwa w sprawie wylosowanych w dniach 2, 3, 4, 5 i 6 września 1935 r. premij do obligacyj 3% Premj. Poż. Inwestycyjnej emisji I-ej 855

WYKŁADNIA USTAWY O OPŁATACH STEMPLOWYCH:

Poz. 583—Nr. 441 do art. 101 u. o. s., ustalona przez Ministerstwo Skarbu 855

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. 584—L. D. III. 11438/3/35 z dnia 12 września 1935 r. w sprawie przyjmowania walorów państwowych na poczet zaległości podatkowych odroczonych 856

„ 585—L. D. IV. 14185/2/35 z dnia 31 sierpnia 1935 r. w sprawie ustalenia wagi netto towarów nadchodzących w belach, matach 858

„ 586—L. D. IV. 19687/2/35 z dnia 31 sierpnia 1935 r. w sprawie odprawy kultur bakteryjnych . . . 858

„ 587—L. D. IV. 25560/2/35 z dnia 10 września 1935 r. w sprawie stosowania zakazu przywozu do zegarów clonych w/g poz. 1173 p. 4 t. c. 859

„ 588—L. D. IV. 26245/2/35 z dnia 13 września 1935 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1167 p. 4 tar. celnej) 859

„ 589—L. D. IV. 26218/2/35 z dnia 14 września 1935 r. w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. poz. 67, 68, 236, 237) . . . 859

„ 590—L. D. IV. 26133/2/35 z dnia 14 września 1935 r. w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. poz. 221 i 222) . . . 860

„ 591—L. D. IV. 26095/3/35 z dnia 14 września 1935 r. w sprawie zażaleń na postanowienia i zarządzenia dotyczące stosowania taryfy celnej i przepisów celnych . . . 860

„ 592—L. D. IV. 24105/1/35 z dnia 14 września 1935 r w sprawie stosowania stawek kolumny II taryfy celnej przywozowej do przesyłek miodu . . . 861

„ 593—L. D. V. 25296/1/35 z dnia 7 września 1935 r. w sprawie zakazu urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom skarbowym brania udziału w charakterze nabywców w licytacjach przeprowadzanych z ramienia władz skarbowych . . . 861

„ 594—L. D. V. 30126/3/35 z dnia 9 września 1935 r. w sprawie przyspieszenia załatwiania podań o zmniejszenie wymiaru podatku gruntowego . . . 861

„ 595—L. D. V. 27273/4/35 z dnia 13 września 1935 r. w sprawie wyłączania z podstawy wymiaru podatku przemysłowego od obrotu dla przedsiębiorstw ekspedycyjnych wydatków na fracht, przewóz i ubezpieczenie . . . 862

„ 596—L. D. V. 20972/4/35 z dnia 16 września 1935 r. w sprawie interpretacji art. 40 ust. 1 ustawy o podatku przemysłowym . . . 863

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat w sprawie załącznika do obwieszczenia Urzędu Długów Państwa w sprawie wylosowanych w dniach 2, 3, 4, 5 i 6 września 1935 r. premij do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I. . . . 865

OGŁOSZENIA.

577.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 września 1935 r.

w sprawie umorzenia gminom wiejskim i powiatowym związkom samorządowym pożyczek na budowę publicznych szkół powszechnych.

§ 1. Na podstawie art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) na wniosek Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu umarzam gminom wiejskim i powiatowym związkom samorządowym należności Skarbu Państwa z tytułu pożyczek, udzielonych im z funduszów skarbowych na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o budowie publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 144), zmienionej ustawą z dnia 22 grudnia 1925 r. o środkach zapewnienia równowagi budżetowej (Dz. U. R. P. Nr. 129, poz. 918).

§ 2. Umorzeniu ulegają pożyczki, o których mowa w § 1, według stanu na dzień 1 kwietnia 1935 r. zarówno w kapitale, jak i w odsetkach.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 września 1935 r. Nr. 209, poz. 234).

578.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 13 września 1935 r.

w sprawie regulaminu Funduszu Specjalnego Rady Spółdzielczej.

REGULAMIN
FUNDUSZU SPECJALNEGO
RADY SPÓŁDZIELCZEJ.

Na podstawie art. 81 ust. 3, art. 121 ust. 5, oraz art. 117 p. 4 ustawy z dn. 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495) Rada Spółdzielcza uchwala, co następuje:

§ 1.

Fundusz Specjalny Rady Spółdzielczej stanowią: 1) sumy uzyskane z kar nałożonych przez sądy rejestrowe na podstawie art. 121 i 122 ustawy o spółdzielniach, 2) wszelkie pozostałości gotówkowe majątków zlikwidowanych spółdzielni, o których decyduje Rada Spółdzielcza na podstawie art. 81 ust. 3 ustawy o spółdzielniach, 3) darowizny i dotacje oraz inne fundusze przeznaczone na ogólne cele ruchu spółdzielczego, 4) każdoroczne nadwyżki wpływów nad rozchodami z Funduszu Rady Spółdzielczej, o ile Minister Skarbu wyrazi na to zgodę, 5) odsetki Funduszu Specjalnego, 6) inny majątek przekazany Funduszowi Specjalnemu przez Radę Spółdzielczą.

§ 2.

Sumy, wymienione w § 1, wpływają na rachunek Funduszu Specjalnego Rady Spółdzielczej w Pocztowej Kasie Oszczędności w Warszawie i są lokowane w bankach państwowych, papierach procentowych, posiadających bezpieczeństwo pupilarne lub nieruchomościach w/g każdorazowych uchwał Rady Spółdzielczej.

§ 3.

Fundusz Specjalny Rady Spółdzielczej, określony w § 1 rozdziela Rada Spółdzielcza według uchwalonego przez siebie planu na wniosek Komisji Budżetowo - Finansowej, której zadaniem będzie dopilnowanie celowości podziału funduszów w granicach zamierzeń Rady. Plan ten winien obejmować conajmniej okres kilku lat, oraz pewien cykl zamierzeń w dziedzinie popierania ruchu spółdzielczego i rozwiązywania zagadnień z nim związanych.

§ 4.

Fundusz Specjalny może być użyty na następujące cele:

1. popieranie nauki i badań naukowych w dziedzinie spółdzielczości przez przyznawanie subwencyj organizacjom i osobom, poświęcającym się tym badaniom,
2. wydawnictwa naukowe, informacyjne i propagandowe z dziedziny spółdzielczości,
3. stypendja dla absolwentów szkół spółdzielczych, uznanych przez Państwo, na praktyki handlowe i organizacyjne w spółdzielniach i związkach rewizyjnych, rozdzielane na podstawie propozycyj związków rewizyjnych; wysokość i ilość stypendjów określi każdorazowa uchwała Rady Spółdzielczej,
4. popieranie akcji wychowania spółdzielczego przez udzielanie subwencyj tak szkołom spółdzielczym, jak i organizacjom, zajmującym się tem zagadnieniem,
5. inne cele ogólne.

§ 5.

W wyjątkowych wypadkach Rada Spółdzielcza może również przeznaczyć część Funduszu Specjalnego na czasowe pokrycie niedoboru Funduszu Rady Spółdzielczej w granicach nadwyżki Funduszu Rady, przelanej w ostatnim roku budżetowym.

§ 6.

Wypłata kwot, przyznanych w trybie § 3 i 4, winna być dokonana w przeciągu najpóźniej 3 miesięcy od daty uchwały Rady Spółdzielczej w tym przedmiocie.

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *K. Pomijalski.*

579.

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 13 września 1935 r.

w sprawie zmiany regulaminu Komisyj Stałych Rady Spółdzielczej.

Na podstawie § 12 rozp. Min. Skarbu o organizacji Rady Spółdzielczej z dnia 26.IX. 1934 roku (Dz. U. R. P. z dn. 12.X. 1934 r., Nr. 89, poz. 817) Rada Spółdzielcza uchwala następującą zmianę regulaminu Komisyj Stałych Rady Spółdzielczej, uchwalonego przez Radę na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 1935 r.:

Dodaje się § 8.

„Komisja Ekonomiczna współpracuje z Przewodniczącym Rady Spółdzielczej w dziedzinie:

1) rozpoznawania spraw gospodarczych, związanych z rozwojem ruchu spółdzielczego i podejmowanie inicjatywy w tym względzie,

2) rozpatrywania ustawodawstwa ogólnego z punktu widzenia potrzeb gospodarczych ruchu spółdzielczego,

3) rozpatrywania wytycznych dla związków rewizyjnych i central gospodarczych w sprawach gospodarczych."

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *K. Pomijalski.*

580.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 3 września 1935 r.

o umorzeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego w drodze losowania w czasie od 1 do 29 sierpnia 1935 r.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 1 do 29 sierpnia 1935 r. umorzone we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr.Nr.	Data wylosow.	Nr.Nr.	Data wylosow.
429	14.VIII. 1935 r.	20306	1.VIII. 1935 r.
7416	22 " "	21170	29 " "
7547	22 " "	21590	29 " "
7627	8 " "	22933	1 " "
8230	14 " "	24085	22 " "
9207	14 " "	26864	8 " "
9283	1 " "	27532	29 " "
12815	14 " "	27626	29 " "
13917	8 " "	28263	1 " "
14069	14 " "	29543	22 " "
14964	8 " "	34272	8 " "
15495	29 " "	35028	1 " "
16016	1 " "	35934	22 " "
16663	8 " "	36131	29 " "
17540	14 " "	37557	8 " "
18501	29 " "	38593	22 " "
18928	1 " "	38704	14 " "
19315	22 " "		

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 września 1935 r. Nr. 210, poz. 238).

581.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

w sprawie numerów obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej serji III, na które padły wygrane w dniu 2 września 1935 r.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej serji III, na które padły wygrane w dniu 2 września 1935 r.

40 000 dol.
1 101 217

8 000 dol.
1 166 269

po 3 000 dol.
1 081 898, 1 352 134, 1 376 389,

po 1 000 dol.
75 709, 437 552, 857 103, 1 224 569, 1 348 373,

po 500 dol.
84 323, 445 694, 706 416, 889 106, 905 688,
118 360, 521 545, 728 332, 892 833, 1 337 466,

po 100 dol.
34 808, 330 094, 711 738, 1 037 846, 1 253 245,
40 409, 333 646, 714 585, 1 042 417, 1 259 718,
44 379, 394 812, 735 678, 1 046 974, 1 294 560,
54,647, 399 008, 775 332, 1 050 299, 1 295 571,
80 582, 412 894, 847 045, 1 099 399, 1 305 181,
171 168, 419 437, 859 364, 1 111 679, 1 307 424,
183 810, 434 495, 862 773, 1 161 862, 1 326 330,
207 733, 446 158, 864 634, 1 170 012, 1 372 220,
238 189, 507 456, 869 791, 1 175 626, 1 375 153,
251 635, 560 093, 872 802, 1 200 347, 1 390 197,
294 972, 566 131, 917 639, 1 208 569, 1 413 248,
295 827, 572 582, 940 702, 1 222 347, 1 417 293,
304 981, 634 416, 976 219, 1 223 347, 1 418 091,
309 780, 637 382, 997 354, 1 232 653, 1 439 539,
312 543, 652 662, 1 034 501, 1 239 398, 1 470 695,
328 354, 694 030, 1 035 344, 1 249 289, 1 495 460.

Ogółem wylosowano 100 premij na sumę **75 000** dolarów.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

582.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

w sprawie wylosowanych w dniach 2, 3, 4, 5 i 6 września 1935 r. premij do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I-ej.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 2, 3, 4, 5 i 6 września 1935 r. 1440 premij do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I-ej na ogólną sumę 2 300 000 (dwa miljony trzysta tysięcy złotych w złocie); numery seryj i numery obligacyj na które padły premje i ich wielkość, podane są w załączniku do niniejszego obwieszczenia.*)

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

*) vide komunikat

583.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 441: (art. 101). Art. 101 u. o. s., tyczący się umowy ubezpieczenia, zawartej **z zagranicznym** zakładem ubezpieczeń, który **nie** ma zezwolenia na działalność w Polsce, zawiera — prócz postanowień ogólnych, o takiej umowie — przepis specjalny (w zdaniu ostatniem ustępu pierwszego) o ubezpieczeniach **przewozowych.** Umowa o ubezpieczenie **przewozowe,** zawarta z zagranicznym zakładem ubezpieczeń, podlega opłacie stemplowej tylko wówczas, gdy **bądź** ubezpieczający **bądź** osoba, na której rzecz umowa została zawarta, ma mieszkanie lub siedzibę w Polsce (jest oczywiście możliwe, że ubezpieczający zawiera umowę na swoją własną rzecz, a wówczas mieszkanie lub siedziba **ubezpieczającego** tem samem jest mieszkaniem lub siedzibą osoby, **na której rzecz** umowa została zawarta). Jest bez znaczenia, czy umowa tyczy się przedmiotu, znajdującego się w Polsce czy znajdującego się poza granicami Polski.

Należność opłaty stemplowej, o której mowa, zależy od tego, czy wymieniony wyżej warunek istnieje **w chwili zawarcia umowy.** Jeżeli w aktach postępowania skarbowego, mającego na celu ustalenie, czy należy się opłata stemplowa w myśl art. 101 u. o. s. od umowy o ubezpieczenie przewozowe, znajduje się polisa lub jej odpis, którego zgodność z oryginałem jest niesporna, to należność opłaty stemplowej zależy od ustalenia, czy wymieniony wyżej warunek należności istniał w dniu wymienionym w polisie jako data jej sporządzenia.

Z powyższego wynika, że (jeśli z zagranicznym zakładem ubezpieczeń zawarła umowę o ubezpieczenie przewozowe osoba, mająca mieszkanie lub siedzibę zagranicą) jest bez znaczenia, iż osoba A, która w polisie jest wymieniona jako uprawniona do żądania sumy ubezpieczenia, swoje uprawnienia (bądź przed zajściem wypadku, przewidzianego w umowie ubezpieczenia, bądź po wypadku) **cedowała** osobie B, mającej w Polsce mieszkanie lub siedzibę. Mieszkanie lub siedziba osoby B (cesjonarjusza) nie ma żadnego znaczenia. Rozstrzygającem jest jedynie, czy w chwili zawarcia umowy ubezpieczenia **osoba A** miała mieszkanie lub siedzibę w Polsce czy zagranicą. Nawet jeżeli osoba A, mająca mieszkanie lub siedzibę zagranicą, **natychmiast** po otrzymaniu polisy (dotyczącej towaru, który w chwili zawarcia umowy znajduje się poza Polską) zaopatrzyła ją w cesję na rzecz osoby B, mającej mieszkanie lub

siedzibę w Polsce, umowa ubezpieczenia **nie** podlega opłacie stemplowej.

Polisa, dotycząca towaru, stwierdzającego umowę ubezpieczenia, zawartą między zagranicznym zakładem ubezpieczeń a osobą mającą mieszkanie lub siedzibę zagranicą, a opiewającą na okaziciela, podlega opłacie stemplowej, jeżeli w dokumencie przewozowym (liście przewozowym lub konosamencie), na który polisa się powołuje, jest wymieniona jako odbiorca osoba, mająca mieszkanie lub siedzibę w Polsce. Nie podlega zaś taka polisa opłacie stemplowej, jeżeli w dokumencie przewozowym jest wymieniona jako odbiorca osoba, mająca mieszkanie lub siedzibę zagranicą, lub jeżeli również dokument przewozowy opiewa na okaziciela.

Jeżeli co do ubezpieczenia, o jakiem mowa, sporządzono polisę **generalną**, t. j. taką, na mocy której zagraniczny zakład ubezpieczeń (drogą umowy, zawartej z osobą, mającą mieszkanie lub siedzibę zagranicą) zobowiązuje się pokryć szkody, wynikające z wypadków, którym ulegną towary, przewożone z inicjatywy pewnej osoby, **w ciągu pewnego okresu**, to mają zastosowanie art. 9 i 22 u. o. s. i nie jest możliwe ustalenie w chwili sporządzenia polisy, czy istnieją warunki wymagalności opłaty stemplowej, przewidziane w art. 101 u. o. s. Istnienie tych warunków ma więc być stwierdzone w miarę konkretnego ustalania przedmiotów danego ubezpieczenia. Jeżeli np. urząd skarbowy zgodnie ze zdaniem pierwszem art. 22 u. o. s. oraz z § 34 r. w. s. wyznaczył termin kwartalny, to strona obowiązana jest po upływie każdego kwartału ustalić odpowiednie dane co do wszystkich przewozów, które w ubiegłym kwartale zostały zgłoszone zakładowi ubezpieczeń na podstawie polisy generalnej. Jeżeli przy **wszystkich** zgłoszonych transportach osoba, wymieniona w zgłoszeniu jako **uprawniona do żądania sumy ubezpieczenia,** miała mieszkanie lub siedzibę zagranicą, to za dany kwartał nie należy się żadna opłata stemplowa i strona ma jedynie złożyć urzędowi skarbowemu doniesienie negatywne. O ileby zaś w ubiegłym kwartale niektóre zgłoszenia dotyczyły osób uprawnionych, mających mieszkanie lub siedzibę w Polsce, to należy obliczyć opłatę stemplową jedynie co do tych zgłoszeń, co do których powyższy warunek zachodzi (L. D. V. 28244/5/35).

584.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 września 1935 r.

L. D. III. 11438/3/35

w sprawie przyjmowania walorów państwowych na poczet zaległości podatkowych odroczonych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, wszystkich Urzędów Skarbowych oraz Urzędów Opłat Stemplowych.

W związku z wątpliwościami, poruszonemi przez niektóre Izby Skarbowe przy stosowaniu postanowień § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 11, poz. 260), Ministerstwo wyjaśnia, co następuje:

Obligacje 6% Pożyczki Narodowej i 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r., w myśl postanowień § 1 cytowanego na wstępie rozporządzenia, powinny być przyjmowane na spłaty odroczonych zaległości w podatkach państwowych: gruntowym, przemysłowym od obrotu, dochodowym (dz. I), od nieruchomości, od lokali, od placów budowlanych i wojskowym wraz z **dodatkami państwowemi i samorządowemi.**

Wraz z obligacjami mają był złożone wszystkie kupony, których termin płatności jeszcze nie zapadł.

Na dowodzie wpłaty i potwierdzeniu wpłaty (pokwitowaniu kasowem (względnie deklaracji) § 15 ust. 2 przep. dla kas), — stwierdzających przyjęcie obligacyj, powinno być wyszczególnione imię i nazwisko, względnie firma podatnika, rodzaj oraz numery obligacyj z podaniem wartości nominalnej odcinków, wreszcie ogólna wartość nominalna wszystkich złożonych na podatek obligacyj, oraz ilość kuponów.

Na poczet zaległości podatkowych zalicza się wartość nominalną obligacyj, oraz wartość bieżącego kuponu po dzień złożenia obligacyj.

Wartość obligacyj, które płatnik chce złożyć łącznie z wartością bieżącego kuponu, powinna mieścić się w ramach zaległości podatkowej wraz z dodatkami państwowemi i samorządowemi z doliczeniem odsetek. W razie przeto złożenia przez płatnika obligacyj, których suma nominalna łącznie z kuponem bieżącym przewyższa sumę należności podatku z dodatkami i odsetkami, nie należy pod żadnym pozorem wydawać płatnikowi reszty w gotówce, lecz należy przyjąć od niego mniejszą sumę w obligacjach i żądać dla wyrównania ewentualnej różnicy wpłacenia brakującej kwoty gotówką.

Przy obliczaniu wartości bieżącego kuponu od 6% Pożyczki Narodowej, należy posiłkować się następującą formułką: ułamek 1/120 pomnożyć przez ilość sztuk obligacyj, licząc, że wszystkie są po 50 zł, i przez ilość dni. Wstawia się ilość dni, które upłynęły od daty płatności ostatniego kuponu już płatnego, łącznie z dniem jego płatności, nie wliczając dnia złożenia obligacyj, oraz licząc każdy miesiąc pełny, który już upłynął, w ilości dni 30.

Przykład: Płatnik składa 23 sierpnia obligacje nominalnej wartości 3.200 zł, obliczenie:

$$\frac{1 \times 64 \times 52}{120} = 27 \text{ zł } 73 \text{ gr}$$

Wartość bieżąca kuponu od obligacji 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r. nominalnej wartości 10 zł równa się iloczynowi z ilości dni i ułamku $\frac{1}{720}$.

Obliczając wartość bieżącego kuponu od obligacyj pożyczki konwersyjnej, należy pomnożyć ułamek 1/720 przez ilość dni i ilość sztuk obligacyj, licząc, że wszystkie są po 10 zł nominalnej wartości.

Przykład: Płatnik składa 11 sierpnia obligacje nominalnej wartości 500 zł (50 dziesiątek), obliczenie:

$$\frac{1 \times 40 \times 50}{720} = \frac{1.100}{35} = 2 \text{ zł } 77 \text{ gr}$$

Przyjęte na podatki obligacje kasa urzędu skarbowego zarachowuje:

1. na przychód tytułem podatków i dodatków, względnie udziałów wraz z odsetkami: sumę nominalną obligacyj, łącznie z wartością bieżącego kuponu;
2. na rozchód:
   a. wartość nominalną obligacyj: na rachunek w sumach obrotowych „grupa A 6" z podziałem na subkonta w/g. rodzajów walorów,
   b. wartość bieżącego kuponu; na budżet wydatków cz. 18 dz. 1 § 2.

W razie przedłożenia przez płatnika obligacyj, przy których brakuje kilka niezapadłych kuponów, powinna kasa urzędu skarbowego obliczyć wartość tych kuponów i o tę kwotę zmniejszyć wartość nominalną obligacyj, podlegających przyjęciu na podatki. W przypadkach zatem tego rodzaju, kasa urzędu skarbowego dokona następujących zarachowań:

a. na przychód należności podatkowej: wartość nominalną obligacyj, po potrąceniu wartości brakujących kuponów,
b. na przychód na dz. V § 11 budżetu dochodów Ministerstwa Skarbu; wartość brakujących kuponów,
c. na rozchód na rachunek sum obrotowych „grupa A 6": wartość nominalną złożonych obligacyj, przyczem obligacje pożyczki konwersyjnej zapisywać należy na osobne subkonto.

W księgach bierczych przy pozycjach wpłat, dokonanych obligacjami Pożyczki Narodowej i pożyczki konwersyjnej, mają kasy urzędów skarbowych umieszczać adnotację „Poż. Nar." względnie „Poż. Konw.".

Przyjęte i zarachowane w powyższy sposób obligacje pożyczki Narodowej i pożyczki konwersyjnej, przesyła kasa urzędu skarbowego co miesiąc w trybie zarządzenia z dnia 31 stycznia 1935 r. L. D. III. 17766/3/34 łącznie z innemi walorami, skupionemi na r-k Skarbu Państwa przy specjalnych wykazach do Urzędu Długów Państwa.

Po zamknięciu dzienników specjalnych za I i II dekadę oraz za miesiąc, kasa urzędu skarbowego ustali na podstawie dowodów przychodowych sumy wpłat, dokonanych obligacjami Pożyczki Narodowej oraz oddzielnie pożyczki konwersyjnej i bezpośrednio pod zamknięciem tak dekadowem jak i miesięcznem wyprowadzi we wszystkich przedziałkach kwotowych sumy wpłat według 3-ch grup, t. j. gotówką, obligacjami Pożyczki Narodowej i osobno obligacjami pożyczki konwersyjnej.

Podział tych wpłat na sumy skarbowe i komunalne, oraz między poszczególne związki samorządowe, uskuteczniać należy analogicznie jak wpłat gotówkowych.

Dla wpłat z tytułu dodatków komunalnych do podatków państwowych: gruntowego, przemysłowego od obrotu, od nieruchomości i od placów budowlanych, oraz udziałów związków samorządowych w podatku dochodowym (dz. I), od lokali i Izb Rolniczych w państwowym podatku gruntowym jak również odsetek od tych dodatków i udziałów, — dokonywanych omawianemi walorami, kasa urzędu skarbowego otworzy osobne konta w księdze sum komunalnych dla każdego uprawnionego związku samorządowego, zatytułowane: „wpłaty obligacjami 6% Pożyczki Narodowej i 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r." Na kontach tych zapisywać należy uiszczenia z dowodów wpłat poszczególnemi pozycjami, zaznaczając w przedziałce „uwagi" jakiemi walorami dokonana została wpłata, n. p. „Poż. Nar.", lub „Poż. Konw.".

Udziały samorządów w podatku od lokali zapisywać należy do księgi sum komunalnych w sumach netto, analogicznie jak wpłaty gotówkowe, t. j. po potrąceniu 3% wynagrodzenia na rzecz Skarbu Państwa.

Wpływy z tytułu podatku od lokali i podatku od placów budowlanych, przypadające na rzecz Funduszu Rozbudowy Miast i Funduszu Kwaterunku Wojskowego, a wyprowadzone w dziennikach specjalnych Nr. 6 M, 7 M, 7 i 8 po potrąceniu 3% wynagrodzenia na rzecz Skarbu Państwa, powinny być zapisywane do wykazów szczegółowych sum obrotowych w ogólnych kwotach miesięcznych (podatek i odsetki), w sposób następujący:

1. Przychody na rachunek Centralnej Księgowości Min. Skarbu: — Wpływy na rzecz Funduszu Rozbudowy Miast:
   a. uiszczono gotówką,
   b. uiszczono obligacjami 6% Poż. Narodowej,
   c. uiszczono obligacjami 5% Poż. Konw. z 1924 r.,
   d. suma razem.
2. Przychody na rachunek Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu: — Wpływy na rzecz Funduszu Kwaterunkowego Wojskowego:
   a. uiszczone gotówką,
   b. uiszczone obligacjami 6% Poż. Narodowej,
   c. uiszczone obligacjami 5% Poż. Konw. z 1924 r.,
   d. suma razem.

Miesięczne sumy wpływów wymienionych wyżej pod 1 a i 2a izba skarbowa przekaże w trybie ust. 5 i 16 przepisów dla wydziałów rachunkowo - kasowych izb skarbowych, na rachunek Centralnej Księgowości Min. Skarbu, natomiast miesięczne sumy wpływów wymienionych pod 1b i c oraz 2b i c, przekazywać należy Centralnej Księgowości w trybie ust. 2 § 30 przepisów rachunkowo - kasowych dla kas urzędów skarbowych. W zawiadomieniu wzór Nr. 5 § 30 przep. dla kas, izba skarbowa wymieni osobno, jakie sumy uiszczono obligacjami 6% Pożyczki Narodowej i osobno 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r., na każdy z wymienionych funduszów.

Udziały związków samorządowych w podatku dochodowym oraz izb rolniczych w państwowym podatku gruntowym, uiszczane obligacjami 5% i 3% Państwowej Renty Ziemskiej, należy również zestawiać w dziennikach specjalnych, osobno analogicznie jak wpłaty obligacjami 6% Pożyczki Narodowej i 5% pożyczki konwersyjnej z 1924 r., zaś w księdze sum komunalnych wpływy z tego tytułu powinny być zapisywane na wyżej wymienionych nowootwartych kontach, z zaznaczeniem w przedziałce „uwagi"; jakim walorem dokonano wpłaty, np. „5% Renta Z.", lub „3% Renta Z.".

W związku z tem w ustępie ostatnim okólnika Min. Skarbu z dnia 13 marca 1935 r. L. D. III. 3885/3/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 8 poz. 158), po słowach: „odnośnemi walorami" należy postawić kropkę, a resztę słów do końca zdania skreślić.

W sprawie rozliczenia się ze związkami samorządu terytorjalnego, a izbami rolniczemi, z Funduszem Rozbudowy Miast i Funduszem Kwaterunku Wojskowego co do przypadających im na podstawie niniejszego zarządzenia obligacyj, wydane zostanie osobne zarządzenie.

W końcu Ministerstwo Skarbu komunikuje, że obligacje 6% Pożyczki Narodowej oraz 5% Pożyczki Konwersyjnej z 1924 r., przyjmowane być mogą wyłącznie na poczet zaległości, których odroczenie w myśl postanowień § 4 powołanego na wstępie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. zostało utrzymane w mocy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

585.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1935 r.

L. D. IV. 14185/2/35

w sprawie ustalenia wagi netto towarów nadchodzących w belach, matach.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec wątpliwości, jakie powstały w Urzędach Celnych przy stosowaniu § 4 p. 6 przepisów wykonawczych do rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 833 z 1934 r), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że stwierdzenie wymiarowej wagi niewymienionych w tabeli tarowej towarów, podlegających cłu od wagi netto, a przywożonych w belach, matach ze słomy, rogoży, powinno się odbywać przez faktyczne wyważenie.

Postanowienie § 4 p. 6 przepisów wykonawczych do rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej może mieć zastosowanie jedynie przy towarach wymienionych w tabeli tarowej, pod warunkiem, że tabela tarowa nie przewiduje opustu na tarę w innej wysokości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 6 września 1935 r. Nr. 204, poz. 232).

586.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1935 r.

L. D. IV. 19687/2/35

w sprawie odprawy kultur bakteryjnych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej wyjaśnia, że na przywóz i odprawę celną kultur bakteryjnych oraz grzybków kefirowych, objętych pozycją 391 taryfy celnej, nie jest wymagane ani pozwolenie Ministra Skarbu, ani pozwolenie Ministra Opieki Społecznej.

Przywóz i odprawa celna surowic i szczepionek, objętych pozycją 391 taryfy celnej, może odbywać się tylko za każdorazowem pozwo-

leniem Ministra Opieki Społecznej, przyczem na przywóz i odprawę celną bez cła surowic objętych pozycją 391 p. 2 taryfy celnej wymagane jest ponadto pozwolenie Ministra Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 września 1935 r. Nr. 205, poz. 233).

587.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 września 1935 r.

L. D. IV. 25560/2/35

w sprawie stosowania zakazu przywozu do zegarów clonych według poz. 1173 p. 4 t. c.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre urzędy celne mylnie interpretują rozporządzenie o zakazie przywozu niektórych towarów i uważają zegary stołowe i t. p., clone według poz. 1173 p. 4 taryfy celnej, za objęte zakazem przywozu ze względu na clenie szafek do tych zegarów według odpowiednich pozycyj taryfy celnej, zakazanych do przywozu.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że clenie szafek do zegarów stołowych, ściennych i t. p. według różnych pozycyj taryfy celnej, zakazanych do przywozu, nie zmienia jednak przynależności tych zegarów do poz. 1173 p. 4 taryfy celnej, która zakazem przywozu nie jest objęta, wobec czego zegary stołowe i inne są wolne do przywozu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

588.

OKÓLNIK T. 35 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 września 1935 r.

L. D. IV. 26245/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1167 p. 4 tar. celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Okulary w oprawach z metali nieszlachetnych, z rogu, celuloidu lub innych mas plastycznych z wstawionemi szkłami nieoptycznemi ze szkła, z celuloidu, aceto-celulozy i t. p., — należy clić według poz. 1167 p. 4 tar. celnej, narówni z oprawami do okularów.

Ochraniacze do oczów, używane zazwyczaj przy pracy przez pracowników zawodowych lub sportowców dla ochrony oczów od pyłu, odprysków szkła, kamieni, metali, od naporu powietrza i t. p., wykonane z metali nieszlachetnych, z celuloidu lub innych mas plastycznych, ze skóry, tkaniny i t. p. materjałów pospolitych, z wstawionemi szkłami nieoptycznemi ze szkła, z celuloidu lub innych mas plastycznych, siatki, blachy dziurkowanej i t. p., jako w taryfie niewymienione — podlegają ocleniu według przeważającego materjału.

Sprzeczne z powyższem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą z dniem ogłoszenia niniejszego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

589.

OKÓLNIK T. 37 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 września 1935 r.

L. D. IV. 26218/2/35

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. poz. 67, 68, 236, 237).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Miąższe jagodowe i owocowe, w tem i ananasowe, bez dodatku cukru, przywożone w opakowaniu niehermetycznem, podlegają cłu

według poz. 67 p. odpowiedniego taryfy celnej; takież miąższe przywożone w opakowaniu hermetycznem podlegają cłu według poz. 68 punktu odpowiedniego taryfy celnej.

Miąższe jagodowe i owocowe, w tem i ananasowe, z dodatkiem cukru, winny być clone, niezależnie od opakowania, według poz. 236 punktu 2 taryfy celnej, jako miąższe „oprócz osobno wymienionych" przewidziane tą pozycją.

2) Ananasy w soku obrane, również krajane na krążki, sześciany, przywożone w opakowaniu niehermetycznem, winny być clone według poz. 67 punktu 1 taryfy celnej.

Ananasy w soku nawet bez dodatku cukru, obrane, również krajane na krążki, sześciany, przywożone w opakowaniu hermetycznem, winny być clone według poz. 237 taryfy celnej.

3) Róg zmielony (tak zwana mączka rogowa) bez domieszek chociażby przeznaczony do wyrobu guzików, winien być clony według poz. 476 taryfy celnej narówni z mączką kostną.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

590.

OKÓLNIK T. 38 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 września 1935 r.

L. D. IV. 26133/2/35

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. poz. 221 i 222).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Za kwasy tłuszczowe, tłuszcze, oleje — uwodornione, przewidziane pozycjami 221 i 222 taryfy celnej, należy uważać tylko takie kwasy tłuszczowe i tłuszcze, które zawierając ślady niklu, są przy 15° C. w stanie stałym;

kwasy tłuszczowe, tłuszcze i oleje, które są przy 15° C. w stanie mazistym (półciekłym) lub ciekłym, nawet w wypadku stwierdzenia w nich śladów niklu, należy clić według właściwych pozycyj taryfy celnej, przewidujących kwasy tłuszczowe, tłuszcze, oleje-nieuwodornione, ponieważ towary te ze względu na konsystencję nie odpowiadają wymogom stawianym w rozumieniu taryfy celnej do kwasów tłuszczowych i tłuszczów-uwodornionych (zestalonych) t. j. doprowadzonych w drodze przeróbki chemicznej (nasycenią wodorem) do stanu stałego.

Wyjaśnienia sprzeczne z niniejszem tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

591.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 września 1935 r.

L. D. IV. 26095/3/35

w sprawie zażaleń na postanowienia i zarządzenia dotyczące stosowania taryfy celnej i przepisów celnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, iż urzędy celne przedkładają do rozstrzygnięcia protokóły zażaleń, w których brak jest umotywowania wniosków stron.

Stanowi to poważną przeszkodę w wszechstronnem zbadaniu sprawy, będącej przedmiotem zażalenia i powoduje opóźnienia w rozstrzygnięciu.

Obowiązujące przepisy celne wymagają, aby zażalenia były uzasadniane. § 42 ust. 6 przep. wyk. do prawa celnego zobowiązuje strony do podania motywów sprzeciwu. Podobnie i z postanowień § 227 tych że przepisów wynika, iż uzasadnianie zażaleń jest wymogiem prawnym. W razie bowiem zgłoszenia przez stronę zażalenia do Min. Skarbu na decyzję urzędu celnego powziętą na podstawie orzeczenia Komisji Taryfowej, spisuje się ze stroną protokół według ustalonego wzoru (wzór Nr. 17 do przep. wyk.), zawierającego specjalną rubrykę dla szczegółowego uzasadnienia zażalenia.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu poleca, aby przy spisywaniu protokółów zażaleniowych (wzór Nr. 17 do § 227 przep. wyk. do prawa celnego) urzędy celne zwracały uwagę stron, na konieczność należytego uzasadnienia ich zażaleń. Należyte uzasadnienie zażaleń leży w interesie stron, gdyż pozwala rozpatrzyć sprawę, będącą przedmiotem zażalenia, również z punktu widzenia interesów stron.

Na urzędach celnych również ciąży obowiązek dokładnego umotywowania swych decyzyj, które są przedmiotem zażalenia — Urzędy celne powinny zwięźle i jasno motywować swoje stanowisko, zwracając szczególną uwagę na zarzuty podniesione w zażaleniu strony.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

592.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 września 1935 r.

L. D. IV. 24105/1/35

w sprawie stosowania stawek kolumny II taryfy celnej przywozowej do przesyłek miodu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W ostatnich czasach nadchodzą często przesyłki miodu z Anglji, U. S. A. i innych państw traktatowych, które clone są według stawek kolumny II taryfy celnej przywozowej. Ponieważ zachodzi podejrzenie, iż miód ten pochodzi z Guatemali, a zatem powinien podlegać stawkom kolumny I taryfy celnej przywozowej, należy przy odprawie celnej przesyłek miodu badać pochodzenie towaru, przyczem, gdyby stwierdzenie kraju pochodzenia miodu nie było możliwe na podstawie dokumentów przewozowych, należy żądać przedstawienia świadectwa pochodzenia stosownie do § 17 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 28 maja 1935 r. L. D. IV. 16979/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15, poz. 361 z 1935 r.).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

593.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 września 1935 r.

L. D. V. 25296/1/35

w sprawie zakazu urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom skarbowym brania udziału w charakterze nabywców w licytacjach przeprowadzanych z ramienia władz skarbowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach oraz podległych im Urzędów.

Doszło do mojej wiadomości, że w licytacjach ruchomości, przeprowadzanych przez egzekucyjne organa skarbowe za zaległe podatki lub należności obcych wierzycieli, biorą niekiedy udział funkcjonarjusze skarbowi, nabywając tą drogą sprzedawane ruchomości nieraz po cenach bardzo niskich.

Fakty te przenikają bardzo szybko do wiadomości miejscowej ludności i wywołują w niej nieprzychylne nastroje nietylko w stosunku do urzędników skarbowych, lecz również w stosunku do władz skarbowych, przez nich reprezentowanych. Skutek jest ten, że w urzędniku skarbowym widzi ona nie sprawiedliwego choć surowego nieraz wykonawcę prawa, lecz człowieka, który pozbawia ją mienia, ażeby umożliwić sobie lub swym kolegom nabycie go za bezcen.

Leży zatem w interesie dobra ogólnego, aby z postępowania władz i funkcjonarjuszów skarbowych znikły wszelkie zjawiska, które mogłyby wzbudzać w szerokich rzeszach płatników nieufność co do bezstronnego załatwiania spraw. To też aczkolwiek obowiązujące przepisy o egzekucyjnem postępowaniu władz skarbowych zabraniają brania udziału w przetargu licytacyjnem jedynie organowi egzekucyjnemu, prowadzącemu licytację, zobowiązanemu oraz organowi bezpieczeństwa, obecnemu w charakterze urzędowym (§ 87 ust. 2 P.E.), **zakazuje wszystkim funkcjonarjuszom** (urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom) izb skarbowych (Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) i podległych im urzędów brania udziału w charakterze nabywców zarówno bezpośrednio jak i przez inne osoby w licytacjach przeprowadzanych z ramienia władz skarbowych. Zakaz ten dotyczy również nabywania z wolnej ręki sprzedawanych w postępowaniu egzekucyjnem przedmiotów.

W stosunku do winnych naruszenia niniejszego zakazu należy wyciągać jaknajsurowsze konsekwencje służbowe.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

594.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 września 1935 r.

L. D. V. 30126/3/35

w sprawie przyspieszenia załatwiania podań o zmniejszenie wymiaru podatku gruntowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu w wielu wypadkach stwierdziło, że Urzędy Skarbowe a także i Izby zbyt powolnie załatwiają prośby właścicieli posiadłości gruntowych o zmniejszenie wymiaru podatku gruntowego wskutek zmniejszenia się ogólnej przestrzeni posiadłości gruntowej przez: sprzedaż, oddanie gruntów za zrzeczenie się służebności, parcelację, częściowy udział w scaleniu sąsiednich wsi i t. p. Ten stan, wywołujący zrozumiałe niezadowolenie płatników, jest również niekorzystny dla interesów Skarbu Państwa, ponieważ ściąganie podatku grunto-

wego za szereg lat od poprzedniego właściciela za grunty nie będące jego własnością, wywołuje usprawiedliwiony opór tegoż i jest źródłem ciągłych konfliktów z władzami skarbowemi, a jednorazowe nałożenie na drobną własność gruntową podatku gruntowego za szereg lat ubiegłych powoduje niewypłacalność podatników i w obecnych warunkach stwarza konieczność umarzania poważnych kwot.

Celem usunięcia tych niedomagań Ministerstwo Skarbu poleca Izbom Skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu) wydać niezwłocznie odpowiednie zarządzenia i **dopilnować** jaknajspieszniejszego załatwienia zalegających próśb i podań w sprawach wyżej omówionych, a na przyszłość baczyć, by podobne prośby były załatwiane możliwie szybko, przyczem najdłuższy termin załatwienia prośby nie może z reguły przekraczać jednego roku.

W związku z tem Izbom Skarbowym w Grudziądzu, w Poznaniu i Wydziałowi Skarbowemu Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego Ministerstwo Skarbu przypomina reskrypt L. D. V. 39509/3/33 z 14 października 1933 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

595.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 września 1935 r.

L. D. V. 27273/4/35

w sprawie wyłączania z podstawy wymiaru podatku przemysłowego od obrotu dla przedsiębiorstw ekspedycyjnych wydatków na fracht, przewóz i ubezpieczenie.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dn. 4.VI. 1935 r. L. Rej. 7734/33 w sprawie ze skargi firmy „Towarzystwo Transportowo-Handlowe Polros" w Łodzi w przedmiocie wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za rok 1931.

. . . .

W istocie więc spór sprowadza się do kwestji obrazy prawa materjalnego, co zresztą skarga osobno zarzuca, a mianowicie art. 5 p. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym. Chodzi w szczególności o włączenie do obrotu sumy 137.713,71 zł i 1.715,13 zł. Według niekwestjonowanego przez skarżącą protokółu badania ksiąg handlowych z 9 lipca 1932 pierwsza z tych sum przedstawia kwoty wypłacone przez skarżącą za frachty i przewóz towarów samochodami, druga zaś kwoty wypłacone za asekurację. Władza uzasadniła orzeczenie tem, że firma zawierała umowy o ryczałtowe wynagrodzenie za przewóz, że więc przyjmowała na siebie obowiązek pokrycia z własnych funduszów i na własny rachunek wydatków, związanych z wykonaniem zleceń, że w konsekwencji wymienione sumy nie są wydatkami dokonanemi na rachunek zleceniodawców, lecz stanowią własne koszta handlowe. Skarga w istocie nie przeciwstawia się temu poglądowi, uznając za słuszną praktykę władz skarbowych, które żądają dowodu, że pewne wpływy nie są wynagrodzeniem ekspedytora, lecz stanowią zwrot wydatków za klijenta, uważa jednak, że dowodem takim nie musi być rachunek, w którym są wyspecyfikowane poszczególne kwoty, gdyż dokładny obraz pobieranych od klijentów kwot dają księgi. Jednakowoż księgi dają obraz tego, co ekspedytor pobrał od klijentów i tego, co trzecim osobom w związku z wykonaniem zlecenia zapłacił, ale nie mogą dać dowodu, że sumy odnośne ekspedytor zapłacił za klijentów względnie, że są to sumy przechodnie, o których mówi powołany w skardze wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 21 września 1932 L. Rej. 3752/30. Ten charakter odnośnych sum może się bowiem okazać tylko z zawieranych przez ekspedytora umów i ze składanych klijentom rachunków, bo tylko na tej podstawie da się stwierdzić, czy sumy odnośne zostały zarachowane klijentowi w tej wysokości, w jakiej zostały zapłacone. Skarga zaś nie przeczy, że były zawierane umowy ryczałtowe o przewóz, nie może więc zasadnie twierdzić, że sporne sumy są przechodniemi, ponieważ klijent nawet nie zna ich wysokości. Zresztą w wyroku z 6 lutego 1933 r. L. Rej. 681/30 w sprawie ze skargi Banku Handlowego w Warszawie Trybunał uzasadnił pogląd, że należą do kosztów handlowych tego rodzaju sumy, które nie zostały pobrane od klijentów w tej samej wysokości, w jakiej były wypłacone przez przedsiębiorcę, oraz, że w tym wypadku podlega opodatkowaniu nie różnica między sumą pobraną od klijenta i sumą wypłaconą przez przedsiębiorcę, ale cała suma pobrana od klijenta. Wprawdzie wyrok ten odnosi się do przedsiębiorstwa bankowego, ale to nie zmienia charakteru kwestji, o którą w niniejszym wypadku chodzi.

— — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 27273/4/35.

Warszawa, dnia 13 września 1934 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym.

udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

596.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 września 1935 r.

L. D. V. 20972/4/35

w sprawie interpretacji art. 40 ust. 1 ustawy o podatku przemysłowym.

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 5656/31
5657/31
10249/31.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący sędzia Żabicki i sędziowie: dr. Sokołowski, dr. Szafran, przy udziale protokólanta Orłowskiej, w sprawie ze skarg Spółdzielni „Dom handlowo - przemysłowy — Dostawa — Spółdzielnia z ogr. odp." we Lwowie na orzeczenia Izby Skarbowej I we Lwowie z dnia 5 i 9 maja 1931 r. L. W. II. 48987/2/30, 48988/2/30, 48996/2/30 w przedmiocie wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za rok 1927, — po przeprowadzonej dnia 29 kwietnia 1935 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego — sprawozdawcy,— oddala skargi, jako nieuzasadnione.

Powody.

Spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą, Dom handlowo - przemysłowy „Dostawa" z siedzibą we Lwowie, zaskarżyła do Najwyższego Trybunału Administracyjnego oddzielnemi skargami 3 orzeczenia Izby Skarbowej I we Lwowie, a mianowicie z dnia 5 maja 1931 r. L. II. 48988/2, 9 maja 1931 r. L. II. 48996/2 i z dnia 9 maja 1931 r. L. II. 48987/2, dotyczące wymiaru podatku przemysłowego od obrotu za rok 1927 dla centrali we Lwowie oraz filii (sklepów) w Tarnopolu i w Przemyślu.

Z uwagi na tożsamość stron procesowych oraz identyczność spornego zagadnienia w tych 3 sprawach, a nadto zachodzący między sprawami związek, Najwyższy Trybunał Administracyjny na podstawie art. 79 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym Dz. Ust. poz. 806 przeprowadził łączną rozprawę i wydał w tych sprawach łączne orzeczenie.

Otóż Izba Skarbowa powołanemi orzeczeniami nie uwzględnia odwołań motywując decyzję tem, iż — żądanie ulgi ¼ części osiągniętego obrotu nie może być uwzględnione dla braku warunków przewidzianych w punkcie 1 lit. b. art. 95 ustawy, gdyż Spółdzielnia nie przelała przypadających od niećzłonków nadpłat i zwrotów w całości do funduszów nie podlegających według statutu podziałowi między członków. A w szczególności zysk bilansowy za rok 1927 wynosił 5.953,03 zł z tego 78,5% czyli kwotę 4.671 zł 13 gr uzyskano od obrotu z niećzłonkami, zaś do funduszu niepodzielnego przelano tylko 3.659,02 zł.

W skargach na powyższe orzeczenia zarzuca skarżąca spółdzielnia:

błędną wykładnię przepisów art. 95 ustęp 1 pkt. 1 ustawy, ponieważ w powołanym punkcie niema przepisu, że stosowanie ulgi zależy od przelewania **całej nadwyżki bilansowej**, uzyskanej z obrotu z niećzłonkami, do funduszów niepodlegających podziałowi między członków. Zdaniem skarżącej z przepisu tego wynika przeciwnie, iż warunek ustawowy jest spełniony, jeżeli tylko przelaną zostaje suma przypadająca na zwroty i nadpłaty dla niećzłonków z tej części nadwyżki bilansowej, którą walne zgromadzenie przeznaczyło na zwroty - nadpłaty. Ponieważ skarżąca z nadwyżki bilansowej, wynoszącej w r. 1927 kwotę zł 5953,03 na zwroty towarowe przeznaczyła kwotę zł 2.385,35, przeto w stosunku do obrotów z dokonanych tranzakcji udział w wysokości 21,5% czyli kwota zł 512,35 przypadła na członków, a na niećzłonków udział w wysokości 78,5%, czyli kwota zł 1.873, która to kwota właśnie została przelana do funduszu niepodlegającego podziałowi między członków.

Władza pozwana obstaje przy zapatrywaniu wyrażonem w zaskarżonych orzeczeniach.

Spór między władzą i skarżącą ogranicza się zatem do wykładni końcowej części przepisu art. 95 ust. 1 p. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. Ust. poz. 550), w której jest mowa o przelewaniu przypadających od niećzłonków nadpłat i zwrotów w całości do funduszów, niepodlegających według statutu podziałowi między członków, natomiast nie kwestjonowała władza zastosowalności powołanego przepisu z powodu stosunku obrotu, przypadającego na tranzakcje dokonane z niećzłonkami, do obrotu, przypadającego na tranzakcje dokonane z członkami. Również nie ma sporu co do kwalifikacji funduszów, do których przelane zostały „nadpłaty czy zwroty" przypadające na niećzłonków.

Wobec tego Najwyższy Trybunał Administracyjny ograniczył się do analizy powołanego przepisu w spornej płaszczyźnie.

Władza przyjęła za punkt wyjścia swoich obliczeń zysk brutto, t. j. nadwyżkę bilansową pozostałą po potrąceniu kosztów handlowych. Z uwagi na to, że skarżąca spółdzielnia z tego zysku wynoszącego zł 5.953,03 przelała do różnych funduszów, w myśl statutu niepodlegających podziałowi między członków, jedynie zł 3.659,02, a mianowicie zł 595,30 do funduszu rezerwowego na straty na towarach zł 595,30 do funduszu rezerwowego na straty na dłużnikach, i do ogólnego funduszu rezerwowego zł 1.873,12 wyrażających 1% od obrotów z niećzłonkami w sumie zł 187.311,95, zaś resztę w sumie zł 2.294,01 przeznaczyła bądź to na dywidendę od udziałów członków (zł 490,34), bądź to na zwroty nadpłatowe dla członków (1% od

obrotów w sumie 51.235,39 t. j. zł 512,35) bądź wreszcie na cele dobroczynne (zł 1.291,32), władza uznała, że nie spełniono warunku ustawowego przelewania nadpłat i zwrotów nieczłonkowskich **w całości** do właściwych funduszów.

Skarżąca domaga się nie tylko stosowania wykładni ściśle gramatycznej, ale ponadto uzależnienia istnienia nadpłat i zwrotów w konkretnych wypadkach od woli spółdzielni.

Jej zdaniem nadpłaty lub zwroty powstają wprawdzie z nadwyżki bilansowej, lecz istnieją tylko wówczas, gdy Spółdzielnia (Walne Zgromadzenie) uchwaliła udostępnienie członkom uczestnictwa w nadwyżce bilansowej w postaci **zwrotów** lub **nadpłat,** czy jeżeli Spółdzielnia postanowiła, czy to całą resztę nadwyżki bilansowej — pozostałą po zasileniu w ustawie przewidzianego funduszu zasobowego, czy też tylko część tej reszty, przeznaczyć na „zwroty" dla członków, to wtedy dopiero staje się aktualne zagadnienie z art. 95 ustęp 1 p. 1 ustawy o podatku przemysłowym, czy i jaką część tych **zwrotów** otrzymali członkowie a jaka część poszła do funduszów **„niepodzielnych".**

Najwyższy Trybunał Administracyjny tego poglądu nie uznał za uzasadniony.

Cel przepisu art. 95 ust. 1 p. 1 ustawy jest jasny, a mianowicie ustawa zmierza drogą przyznania ulg podatkowych do podniesienia siły ekonomicznej spółdzielni, ale tylko takich, które odpowiadają szczególnym wymogom ustawy, a te znów wskazują, że ustawie chodziło o spółdzielnie, których ustrój odpowiada przepisom ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach, Dz. Ust. poz. 733, czyli których istotnym celem działalności i istnienia spółdzielni jest „podniesienie zarobku lub gospodarstwa członków przez prowadzenie wspólnego przedsiębiorstwa". Z istoty spółdzielni bowiem, jako zrzeszenia gospodarczego wynika ścisłe związanie działalności spółdzielni z działalnością gospodarczą jej członków, albowiem spółdzielnia ma inną strukturę i inne cele gospodarcze, aniżeli spółki handlowe. Z tego zatem względu prowadzenie wspólnego przedsiębiorstwa nie jest samym celem w sobie, lecz jest ono jedynie środkiem do celu, a kwestja rentowności przedsiębiorstwa i osiągania zysków w znaczeniu kupieckiem ustępuje na drugi plan przez podniesienie **zarobku** lub **gospodarstwa** członków, czyli rentowności i gospodarczej sprawności warsztatów indywidualnych.

Spółdzielnia zatem nastawiona na działalność także wśród niečłonków zasadniczo nie odpowiada swemu celowi. Ustawa podatkowa atoli nie chce takich spółdzielni z tego tylko powodu pozbawić ulg podatkowych przewidzianych dla spółdzielni, które w całej pełni odpowiadają istocie spółdzielni, przyznaje im jednak równe ulgi pod warunkiem, że przypadające od niečłonków **nadpłaty** i **zwroty** są przelewane **w całości** do odpowiednich funduszów zapasowych.

Z tych względów Najwyższy Trybunał Administracyjny także przy analizie znaczenia słów użytych w ustawie o podatku przemysłowym, a w szczególności w art. 95 ust. 1 p. 1 doszedł do konkluzji prawnej, której dał wyraz w swoim wyroku z dnia 14 grudnia 1932 r. L. Rej. 6198/31 w sprawie ze skargi Pomorskiego Stowarzyszenia Rolniczo - Handlowego w Toruniu (ogłoszonym w Zbiorze wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego, rocznik X Nr. 621/S). Wprawdzie spór tym wyrokiem załatwiony dotyczył wykładni i przepisu art. 10 p. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym Dz. Ust. poz. 411/1925, lecz zważywszy, że obie ustawy, o podatku dochodowym i o podatku przemysłowym, używają tego samego zwrotu przy określeniu warunków, którym mają odpowiadać spółdzielnie, aby mogły korzystać z ulg podatkowych, polegających m. i. na zwężeniu podstawy wymiarowej a mianowicie jeżeli spółdzielnie te..... „rozszerzają wprawdzie działalność swoją i na osoby, nie będące członkami, ale przelewają przypadające od niečłonków nadpłaty i zwroty w całości do funduszów, niepodlegających według statutu podziałowi między członków", oraz że przepis art. 95 ust. 1 p. 1 ustawy o podatku przemysłowym jest w stosunku do przepisu art. 10 p. 6 ustawy o podatku dochodowym wcześniejszy, albowiem zawiera go już ustawa z 14 maja 1923 r. Dz. Ust. poz. 412, podczas gdy w dziedzinie podatku dochodowego, spotyka go się w tem samem brzmieniu, co w dziedzinie podatku przemysłowego dopiero w ustawie z dnia 18 marca 1925 r. Dz. Ust. poz. 242, to —

Najwyższy Trybunał Administracyjny doszedł do wniosku, że pojęciem „nadpłat i zwrotów" w myśl ustawy są objęte nadwyżki bilansowe w rozumieniu art. 56 ustawy o spółdzielniach (Dz. Ust. poz. 733) t. j. zysk roczny według zamknięcia rachunkowego zatwierdzonego przez walne zgromadzenie, gdyż z uwagi na wyżej wyłuszczoną jasną tendencję ustawy faworyzowania jedynie takich spółdzielni, których działalność wyklucza przysparzanie członkom korzyści niewynikających z kooperacji, lecz czerpanych z zwykłych operacji handlowych, istotne znaczenie ma okoliczność, by sposób zadysponowania przez Walne Zgromadzenie nadwyżką bilansową wykluczał wszelką możliwość indywidualnego uczestnictwa członków w korzyściach, pochodzących z obrotów z niečłonkami, zarówno drogą bezpośrednią po przez procenty od udziałów lub t. zw. zwroty i nadpłaty, jakoteż drogą pośrednią poprzez dotacje na zewnątrz na cele, w których zaspokojeniu są zainteresowani członkowie.

Skoro zatem skarżąca nie przelała pełnej części nadwyżki, która przypada według ustalonego w postępowaniu administracyjnem stosunku procentowego na obroty z niečłonkami do funduszów niepodzielnych, to nie dopełniła koniecznego warunku ustawowego, a zatem zaskarżone orzeczenia nie naruszają wbrew za-

rzutowi skarg przepisów art. 95 ust. 1 p. 1 ustawy.

Z tych powodów należało skargi oddalić jako nieuzasadnione.

Warszawa, dnia 9 maja 1935 r.

Podpisy:

(—) Żabicki, (—) Dr. Sokołowski,
(—) Dr. Szafran.

Do

Ministerstwa Skarbu
imieniem
Izby Skarbowej I we Lwowie.

Najwyższy Trybunał Administracyjny przesyła Ministerstwu Skarbu imieniem władzy pozwanej powyższy wypis wyroku oraz zwraca akta administracyjne, nadesłane przy piśmie z dnia 10 listopada 1931 r. L. D. V. 1237/4/31.

Warszawa, dnia 15 maja 1935 r.

(M. P.)

Prezes:
(—) *Dr. Birgfellner*

Członek Sekretarjatu Prawniczego:
(podpis nieczytelny)

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 20972/4/35.

Warszawa, dnia 16 września 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy).

do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie załącznika do obwieszczenia Urzędu Długów Państwa w sprawie wylosowanych w dniach 2, 3, 4, 5 i 6 września 1935 r. premij do obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I (poz. 582, strona 853).

Załącznik do obwieszczenia Urzędu Długów Państwa, wyżej wymienionego, będzie rozesłany w najbliższych dniach właściwym urzędom skarbowym.